

[Indenrigsministeren.]

og nødvendige, men den almindelige Glæde, der er kommet til Orde her, baade fra de enkelte Ministres Side og fra de Partiers Side, som støtter Regeringen, over alt, hvad de har lavet, synes mig at være overdreven. Jeg kan derfor ikke deltage deri.

Nu er det fremhævet, at man ikke maa kritisere en Regerings Politik, naar man selv hører til Regeringen eller de Partier, som støtter den. Jeg vil heroverfor gøre opmærksom paa, at den Regering, vi har nu, er af en ganske særegen Karakter. Den spænder over et Felt af Anskuelser lige fra det rødeste røde til det Parti, jeg tilhører, og derfor er det ganske umuligt, at der inden for en saadan Regering ikke skulde opstaa Meningsforskelle om vigtige politiske Spørgsmaal. Naar man erindrer, at denne Regering er dannet under den Forudsætning — og det var vel nødvendigt —, at der ikke kan gennemføres andet, end hvad hvert enkelt Parti og hvert enkelt Medlem er enig i, ligger deri selvfølgelig, at mange af de Ting, som kunde ønskes gennemført fra de enkelte Partiers eller Medlemmers Side, ganske simpelt maa ligge hen, fordi de ikke kan gennemføres. Men det medfører ogsaa, at naar der er Love og Foranstaltninger, der nødvendigvis skal gennemføres paa forskellige Omraader, hvor alle maa indrømme, at en eller anden Løsning er nødvendig, maa man gennemføre mange Ting, som man er højst misfornøjet med, for dog at faa gennemført noget, som er nødvendigt. Derfor er den Politik, som inden for Regeringen er ført paa mange Omraader, ikke Udtryk for en almindelig Enighed, men Udtryk for en Politik, som man er nødt til at finde sig i, naar man i det hele taget vil deltage i politisk Arbejde i en saadan Situation.

Og hvis man nu skal gaa til Valg paa den Politik, man har — og det skal man jo —, og give Vælgerne Oplysning om, hvilken Stilling man har indtaget, er det selvfølgelig ogsaa nødvendigt at komme ind paa de Spørgsmaal, hvorom der har været divergerende Meninger inden for Regeringen, og søge at fremstille sit eget Synspunkt — det er jo nemlig en Del af det Program, hvorpaa man skal gaa til Valg. Og Vælgerne har Krav paa at faa Oplysning om, ud fra hvilke Synspunkter man dels er gaaet med til noget,

dels har forhindret noget, kort sagt, om, hvordan ens saglige Stilling har været. Det er som sagt efter min Mening noget, Vælgerne har Krav paa, og som er nødvendigt, hvis de skal have Mulighed for at bedømme de forskellige Rigsdagsmænds og Partiers Politik, saadan som den virkelig er.

Maa jeg da spørge dem, som nu angriber og kritiserer mig og andre, fordi vi inden for Venstre har indladt os paa noget saadant — og det er vel saa at sige de fleste af de Partier, som er repræsenteret i Regeringen —: Gør *de* da ikke det? Gaar de ikke ud og fortæller Befolkningen, at naar vi ingen Grundlovsendring faar, er det ikke deres Skyld? Men det er ogsaa Regeringspolitik ikke at gennemføre en Grundlovsendring. Jo, det lægger de ikke Skjul paa, hverken i Bladene eller her i Tinget, ja, de gaar endogsaa saa vidt, at de har udsendt en Beklagelse — hvad *jeg* ikke beklager mig over —, en Beklagelse af, at de ikke har kunnet gennemføre deres Grundlovspolitik. Og Svaret derfor lægger de fra sig og over paa os, og det er de berettigede til, for de har intet Ansvar derfor. Jeg tager min Del af Svaret — og hvis ikke andre vil dele det med mig, vil jeg tage det alene — for, at man ikke har rejst Grundlovssagen paa det foreslaaede Grundlag.

Naar der blev Modstand imod, at Loven om Arbejdsforhold blev ophævet, før Udløbstiden var inde — ja, saa har jeg ogsaa mit store Ansvar derfor, og mange i Regeringen har ikke noget Ansvar derfor. Det fortæller de ogsaa, og det er dog stort set dem, som ogsaa var sammen om at ville have Grundlovssagen gennemført, altsaa Kommuniste, Socialiste, Dansk Samling og Konservative. De vilde efter vor Mening have aabnet i hvert Fald lovmæssigt set, for Arbejdskampen allerede paa et langt tidligere Tidspunkt, helst umiddelbart efter den nye Regerings Dannelselse. At det ikke skete, tager jeg Ansvaret for og forlanger ikke, at nogen anden skal tage Ansvaret derfor.

Den samme Konstellation saa vi, dengang der var Tale om at forlænge Loven om den $\frac{4}{5}$ -Understøttelse, dels til arbejdsløse som Maksimum og dels til de arbejdsfordelte. Vi mente, at det havde vist sig, at en saadan Foranstaltning paa mange Maader var uheldig; derfor skulde den begrænses, og den blev begrænset til den 15. December. Det